

CUP-CC/PR: si tampoc ara, quan?

written by Lluita Internacionalista | 27 de febrer de 2020

La crisi de l'independentisme és una evidència que ningú no pot negar. Després de dos dies esperpèntics, la retirada de l'escó a Torra i declaracions dels i de les preses a la comissió del 155, el president anunciava que s'ha trencat la confiança dins el govern i que cal anar a noves eleccions, però que abans deixaran aprovats els pressupostos. Quin contrasentit –un més– afirmar que es poden votar els pressupostos, és a dir, el finançament de la política d'un govern que no està en condicions de governar!

ERC ha pactat amb el PSOE, donant-li una abstenció per facilitar la investidura de Sánchez. Un pacte que obliga la direcció catalana a una acceptació sense resistència del marc autonòmic monàrquic, sense que de moment ni es visualitzi que l'Estat afluixa la repressió, ni menys encara que permetria el dret a decidir. Ja s'ha vist amb l'acatament de la resolució de la Junta Electoral de deixar sense escó a Torra, sense esperar tan sols la sentència ferma del Tribunal Suprem que, de ben segur, confirmarà la inhabilitació. El president del parlament pretenia justificar la resolució de deixar-lo sense vot, per tal que les futures votacions no fossin impugnades, en particular els pressupostos (i potser fins ahir, la llei Aragonès). Però el mateix fet de quedar-se sense escó obligava Torra a convocar les eleccions, aleshores, no semblava més elegant haver evitat l'aplicació de la resolució de la Junta encara que fos dissolent el Parlament?

Mentrestant, la repressió de l'Estat no deixa de colpejar una vegada i una altra. Perquè hi ha el problema afegit de la incomprensió –o negació– total del caràcter d'aquest Règim del 78, hereu del franquisme. No és gratuït, és que aparells com el judicial, el militar o les clavegueres si cal, sortiran a

defensar que “*España, antes roja –de sang– que rota*”, si arriba a ser necessari per fora de les ordres del govern de torn: de moment, en tenen prou amb els jutges. I així, per molt que Torrent el deixa sense escó per a fer bona lletra, la “justícia” no s’atura: el Constitucional demana a Fiscalia que actuï per inhabilitar Torrent i dos membres més de la Mesa, i avui s’obre un nou cas d’inhabilitació contra Torra per tenir penjada la pancarta *fora* del període electoral... **Sense resposta a la repressió del govern PSOE-UP que no implica pidolar com fa ERC o d’una queixa interminable sense més de JxC, és a dir, sense alternativa, la repressió acabarà provocant una derrota profunda.**

I mentre, la traïció en tota la línia d’ERC fa reflotar a JxC, la vella Convergència. Algunes enquestes li donen una pujada de vots que l’apropa a ERC, després d’aparèixer amb una posició més bel·ligerant davant l’Estat, encara que en dos anys no ha fet res des del govern que presideix. I quina és la proposta de JxC davant la situació? Cap, la dels gestos de disgust per acabar acatant, com amb la pancarta del balcó del Palau de la Generalitat. D’una banda, amb ERC, l’aterratge autonomista i l’enterrament de l’1 i el 3 d’octubre, i de l’altra la política sense rumb de JxC, l’hereu de la Convergència de les grans retallades i privatitzacions. Però el problema no és que hi hagi discussions i enfrontaments entre ells, perquè la unitat en el Govern JxC-ERC tampoc era sinònim de cap avenç ni en la lluita contra l’Estat ni en la defensa de les classes treballadores, sinó que al contrari, han generat una sensació de desconcert i desmobilització en la gent.

Hi ha un tercer actor: els Comuns. El triangle Ajuntament de Barcelona, Parlament de Catalunya i Congreso, donen als Comuns i ERC un lloc central en l’intercanvi de cromos. Podemos/Comuns han triat convertir-se en elements clau de l’estabilitat, l’ordre, i la “governabilitat”... de les institucions monàrquiques i capitalistes. Empassant-se el 135

en la seva aplicació dura del 2020, al costat del PSOE del 155..., els porta a donar per bons els pressupostos d'ERC-JxCat i sostenir el govern burgès de Torra, a costa de la gent: ni Sanitat ni Educació ni Serveis socials rebran més que almoines...

I això ens porta a com enfrontar pressupostos. A part del ja dit i que s'està fent, de denunciar-los perquè són les xifres econòmiques d'una política de govern avui fracassada, i la propera per definir, cal ser didàctic en les mancances que té respecte de les necessitats i ser molt durs sobre els Comuns que no només s'hi pleguen, sinó que també els lloen, comptant en un proper govern ERC-Comuns –potser amb el PSC– que ja tingui resolt el marró de fer aprovar uns pressupostos de llàgrima lligats als dictats del PSOE i de la UE.

Però fins aquí, tant la difusió com la denúncia, són propaganda. **Cal fer com s'ha fet amb la llei Aragonès –i posant-la d'exemple–: reunir organitzacions sindicals i socials, per no només ser corretja de transmissió del que diguin dins del Parlament, sinó sobretot fer-los saber que des del Parlament nosaltres sols no ho aconseguirem i que la lluita és l'únic camí, ajudant-los a organitzar-la, posant-nos al servei de la mobilització, també al carrer.**

Quin hauria de ser llavors el paper de la CUP-CC? Després de l'octubre del 17 (1r octubre, 3 vaga general i 27 proclamació de la república catalana) la CUP, mesos després que hi insistíssim, feia autocrítica perquè no havia sabut denunciar la traïció de JxC i ERC davant el mandat del 1r octubre. Ara no es pot repetir l'error de no sortir amb força denunciant les direccions burgesa i petit-burgesa del procés, i obrint una perspectiva clara pels 2,3 milions de catalanes i catalanes que van sortir decididament a enfrontar la prohibició de l'Estat en el referèndum. **I pels 1,8 milions que viuen sota el llindar de la pobresa. Estem en un punt d'inflexió: amb crisi de les direccions, pocs marges de maniobra, tant aquí com en l'àmbit estatal, amb espai per**

construir-nos a l'esquerra quan tots els altres s'amunteguen i giren a dreta, al PSOE: és el cas d'ERC i de Podemos/Comuns. Però també continua colpejant la repressió i podem arribar per acumulació i sense mobilització –fa massa temps que no hi ha mobilitzacions significatives–, a la desfeta. Les possibilitats hi són i la responsabilitat també: si la CUP-CC no es presenta ara com una alternativa, clarament definida i oposada a les direccions “independentistes” i Comuns, quan ho farà?

Aquesta nova alternativa no pot néixer amb les falses promeses de les direccions anteriors, ni de l'independentisme màgic, ni la utopia reaccionària dels Comuns d'esperar un acord per l'autodeterminació. Els dos camins acaben als peus de l'Estat i fent-li de crossa per a recuperar l'estabilitat.

La nova alternativa només ho serà si ho fa des de l'esquerra, des de la lluita. Ni l'autodeterminació ni els drets socials vindran de la negociació: aquesta només es dona per ratificar allò ha guanyat al carrer, no al revés.

I lamentablement, dia a dia es desdibuixa el paper de la CUP i les seves propostes. Es va passar la campanya electoral de les generals sense cap acte que superés les 300 persones, lluny d'aquells actes multitudinaris. Bé, es podia justificar perquè l'organització estava molt dividida sobre si participar en les eleccions o no.

Però i ara? Què esperem per fer actes centrals i per tot el territori per a denunciar la política que ens traeix d'ERC, ara de la mà dels Comuns i possiblement del PSC, i del camí sense sortida de JxC? Una alternativa d'esquerres, no només és possible sinó que és imprescindible per obrir una via davant el carreró sense sortida que ens porta a la derrota d'ERC i JxC. Una alternativa lligada a les necessitats de la classe obrera i classes populars per la república catalana. **Ningú demana fórmules màgiques, sinó un pla seriós de lluita. Aquesta és la responsabilitat de la CUP-CC per evitar una**

desfeta.

No podem enganyar-nos –i menys encara a la nostra gent– amb subterfugis i falta de claredat, com ara amb la convocatòria de càrrecs electes “per a construir contrapoder”: no podem confondre la gent. El poder està on està i, quan ens mobilitzem, està al carrer. I ara cal construir amb claredat, mentre que tant l’assemblea de càrrecs electes, com l’espai unitari per l’autodeterminació que se’ns diu que es vol impulsar, dilueixen les propostes –just el contrari del que ara ens cal–, ja que en espais amplis d’unitat d’acció, la pressió és a rebaixar crítiques i objectius per a ser-ne més. Cal guanyar sectors de Comuns i ERC però a les nostres propostes, i això no es fa amb rebaixes –perquè habitualment la gent tria quedar-se on està si no veu imprescindible fer el pas– sinó amb contundència i claredat, i amb la mà estesa perquè construeixin amb nosaltres, sobre aquestes noves bases, l’alternativa.

Ens cal explicar activament que només un gir a l’esquerra, entroncant amb les necessitats de la classe obrera catalana pot permetre el salt de qualitat que precisa el procés, aquesta és la necessària ampliació de la base per la república i no els pactes per dalt d’ERC amb Comuns i PSOE, que avui des del govern de l’Estat, vendran les esperances de les classes populars.

Però aquesta necessitat també és una necessitat arreu de l’Estat i Catalunya no pot quedar aïllada de la resta de pobles i treballadors/es. També CUP-PR és imprescindible avui. En primer lloc perquè la lluita del poble català contra la Monarquia no pot quedar aïllada. **Podemos, amb l’entrada al Govern Sánchez tanca cicle:** aplaudeix al rei, evita que declari per afers bruts en la venda d’armes a Aràbia Saudita, calla davant les condecoracions a la policia i guàrdia civil que van atonyinar l’1-0 o l’enviament d’assessors de la guàrdia civil a reprimir el poble xilè..

Ens cal un pla de lluita també arreu de l'Estat per fer front a la repressió, un pla que ha de comptar amb l'esforç per a estendre la solidaritat arreu de l'Estat, juntament amb els altres casos de repressió (Altsasu, Causa Galiza, sindicalistes del SAT, Izquierda Castellana...). I a més, perquè cal posar les bases per un reagrupament polític arreu de l'Estat de forces sobre les dues ruptures necessàries: contra la monarquia i pel del dret d'autodeterminació dels pobles i per la fi de les polítiques d'austeritat i retallades, per polítiques anticapitalistes en un pla d'emergència per la classe obrera i les classes populars.

Avui la CUP-PR a l'Estat, com la CUP-CC a Catalunya, tenen l'obligació de representar una esquerra que no es rendeix i això és una responsabilitat que no pot defugir. **Si tampoc és ara, quan?**

Pel que fa a propostes concretes:

- 1. Definir línia contundent de denúncia de les traïcions d'ERC (pacte amb PSOE) i claudicació de JxCat.**
- 2. Denúncia pressupostos amb organitzacions sindicals i socials:** tant per conèixer reivindicacions i ser corretja de transmissió, com per a fer comprendre que no ho aconseguirem nosaltres sols, sinó que guanyarà la lluita al carrer i comprometre'ns a donar suport a les mobilitzacions. **Denúncia sense pal·liatius a Comuns per sostenir govern burgès, a sobre fracassat, per acceptació 135 a Madrid i fer confrontar amb els moviments i organitzacions sindicals.**
- 3. Fer propaganda tant de les denúncies com de la necessitat d'una nova alternativa en actes per tot el territori, començant per un de multitudinari a Barcelona:** és bo que ara caigui la crisi política amb pressupostos perquè ens permet posar distància d'uns i altres lligat a les necessitats de la gent. (Ara no

confondre: ni assemblees d'electes, ni espais per l'autodeterminació amplis i difusos: això, de fer-se seria una segona fase).

4. **Cal respondre a la repressió de l'Estat per evitar una desfeta profunda i aconseguir que Catalunya no quedi aïllada: cridar a un front contra la repressió** que tingui com a perspectiva assumir les dues ruptures que proposem com a CUP-CC i CUP-PR: contra monarquia pels drets dels pobles i contra retallades i atac a les condicions de vida de la classe obrera. **Això vol dir començar ja amb la crida.**